

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΣΦΑΛΩΣ θά εχε σκοτωθεί πέφτοντας, χίλιες φορές. Είνε θαύμα πώς σώθηκε. Τό ύψος ήταν άρκετό και τό πείσιμό του άπότομο. Γλύτωσε τή ζωή του, μά μέ άρκετούς μάλωπες σ' όλο του τό σώμα και μ' ένα γερό χτύπημα στό ένα του πόδι.

Ζαλισμένος στην άρχή, έμεινε στη θέσι του άκνητος, σάν νεκρός. Είλε τότε τήν άταίσια, μυστηριώδη νυχτερίδα, μά διαγράφη γρήγορους κύκλους πάνω άπ' τό κεφάλι του και νά χάνεται ύστερα μέσος στά φυλλάματα τών δέντρων.

Τό όλο του είχε πέσει πλάι του.

Όταν θέλησε νά μετακινήθη και νά τό πάρη,

έννοιωσε στό πόδι του ένα φοβερό πόνο, ένα δδυνηρό δάγκωμα. Αυτό τόν απέλειψε έντελώς, τόν γέμισε άπό γένωσι. Τί θά γινόταν στην έρμηιά αυτή, τραυματισμένος, μ' ένα πόδι, χωρίς προμήθειες;

Συγχρόνως μία ύποψία, μία τρομερή ύποψία πέρασε άπ' τό μυαλό του. Πώς είχε κοπεί τό σχοινί κ' είχε πέσει κάτω άπό τό δέντρο;

Παίν δεθεί μ' αυτό, τό έξήτασε καλά. Ήταν κατάγερο. Τότε;

Τό σχοινί βρισκόταν άκόμα γύρω στη μέση του και χωρίς νά χάσει καιρό τό έλυνε και τό έξέτασε, μέσα στό άμύβολο φώς τής χαρμυγής, πού άρχισε νά έαμοσφωτίζη τόν ουρανό.

Μέ κατάπληξι τόν είλε τότε ότι τό σχοινί ήταν κομμένο σ' ένα μέρος, κομμένο όχι μέ μαχαίρη, έσφραγισμένο μάλλον, ροζαντισμένο, θαρρείς, άπό κάποιο ζώο...

Ό καθηγητής σήκωσε τά μάτια του στόν ουρανό κ' έκανε τό σταυρό του. Δέν καταλάβαινε πειά τίποτα. Ή μάλλον καταλάβαινε, ότι κάποιο τρομερό μυστήριο, κίνδυνος άταίσιος και φρικώδεις τόν περιέβαλλαν.

Κύτταξε γύρω του γιά τή νυχτερίδα, αλλά δέν φαινόταν πουθενά.

— Πρέπει νά βρω σήμερα τήν Ήταινιά τής Κατάρας, ψιθύρισε ό καθηγητής, άλλωθως είμαι χαμένος!

Γύμνωσε κατόπιν τό χτυπημένο του πόδι κ' άρχισε νά τό τρέψη. Κι' όταν πειά έφρεξε καλά, σηκώθηκε μέ κόπο όρθιος και προσπάθησε νά κάμει μερικά βήματα.

Τό πράγμα ήταν δύσκολο. Πονούσε τρομερά. Μά ήταν άποφασισμένος νά συνεχίσει τόν δρόμο του και σαρβόμενος άκόμα...

Τό μαρτύριο όμως τού καθηγητού κράτησε τρία άκόμα ήμερών νύχτα. Έξαντλημένος, πληγωμένος, άρρωστος, μέ δυνατό πνεύτο, πλανιόταν μέσα στό άγριο δάσος, χωρίς νά ξέρη πού πηγαίνει.

Ψυχή άνθρώπου δέν φαινότανε γύρω. Έρμηιά άπόλυτη κ' άγρίμια πεινασμένα κ' έτοιμα νά τού ριχτούν και νά τόν κατασπαράξουν.

Εδύχνως είχε τό όλο του και τίς φυσιογιοθήκες του. Διαφορετικά θά ήταν χαμένος.

Και κατά τίς τρεις αυτές τελευταίες νύχτες ό καθηγητής κοιμήθηκε πάνω σέ δέντρα. Κοιμήθηκε, είνε τρόπος τού λέγειν. Φοβούμενος μήν πάθει τά ίδια και πέσει κάτω και τσαισιτεί, έιευνε τίς περισσότερες ώρες άγρυπνος.

Οι λύκοι τόν είχαν μισοίσει και μαζερόντουσαν κοπάδια όλόκληρα, κάτω άπ' τό δέντρο στό όποιο βρισκότανε. Τσαγορεύζαν άγρια τό χόμα και ούρλιαζαν άταίσια. Τά μάτια τους λάμπανε μέσα στό σκοτάδι σάν μία μεγάλη άνθρακιά.

Δέν ύπήρχε όμως μονάχα κάτω άπ' τό δέντρο ό κίνδυνος. Κι' άπάνω άπ' τό κεφάλι τού Βάν Ήλισγγ φτερούγιζαν μέσα στη μαυρίλα τής νύχτας μεγάλα, άταίσια νυχτοπούλια. Ή άλλόκοτη και μυστηριώδης νυχτερίδα τής πρώτης νυχτιάς έμφανιζότανε τακτικά κάθε νύχτα, λίγο μετά τά μεσάνυχτα.

Ό καθηγητής τήν είχε πυροβολήσει κατ' επανάληψιν, μά χωρίς κανένα άποτέλεσμα.

Τί ζητούσε τό άλλόκοτο αυτό πλάσμα τριγυρίζοντας άπό πάνω

του όλη νύχτα; Ό καθηγητής είχε πειά έκνευριστεί και καταλάβαινε πώς δέν θά μπορούσε ν' άνδέξη επί πολύ άκόμα. Στο τέλος θά τόν έγκατέλειπαν ή δυνάμεις του, θ' άλόμνε μέσα στό δάσος έξαντλημένος κ' άρρωστος και θά κατασπαράζοντανε άπ' τούς λύκους, πού τόν παρακολουθούσαν έπίσης άπό νύχτα σέ νύχτα, σάν νά μαντιέτανε πώς δέν θ' άργούσε νά πέση στό νύχτα τους.

Εδύχνως ό Παντοδύναμος Θεός δέν θέλησε νά γίνη αυτό τό πράγμα. Άκουσε τίς προσευχές μας, λυπήθηκε τόν σοφό καθηγητή και τόν έβγαλε έν μέρος άπό τή δύσκολη θέσι στην όποία βρισκότανε.

Έτσι, ένώ ένα πρωί ό Βάν Ήλισγγ σερνότανε μέσα στό δάσος έντελώς έξαντλημένος, παθαίνοντας κάθε τόσο σκοτοδίνη, άκουσε πίσω άπό μερικούς χλοερους θάμνους ένα πρόσχαρο κελάρωμα πηγής. Ή καρδιά τού καθηγητού χτύπησε δυνατά.

Νερό!... Νερό!...

Διψούσε τόσο πολύ, ώστε χωρίς νά λογαριάσει τόν πόνο τού ποδιού του και τήν εξάντλησί του, πήδησε έξαλλος άνάμεσα στους θάμνους, πλησίασε στην πηγή κ' άρχισε νά πίνη, νά πίνη άπόρηστα.

Όταν ξεδιψάσε πειά, γονάτισε στη χλόη και σήκωσε τά μάτια του ψηλά γιά νά ευχαριστήση τόν Θεό γιά τό θαύμα αυτό πού τόν έσωσε άπό βέβαιο θάνατο.

— Θεέ μου... Θεέ μου, σ' ευχαριστώ, ψιθύρισε.

Μά δέν πρόλαβε νά συνεχίση.

Τά μάτια του πέσανε πάνω σέ μερικά λευκά κόκκαλα ζώων πού σκέθροναν λίγο παρέκει, άπ' τήν ύγρασία και τόν ήλιο.

Ή καρδιά του χτύπησε πάλι δυνατά.

Γνώρισε άμέσως τά λείψανα αυτά. Ήσαν τά κόκκαλα τού άλόγου του, πούχε τρομάξει κ' είχε χαθεί μέσα στό δάσος, τώσες νύχτες πριν.

Τό δύστυχο ζώο πλανήθηκε φαίνεται επί ώρες μέσα στό δάσος, ως πούφτασε στην πηγή αυτή. Έσχυσε νά πη και νά ξεδιψάση, μά τό πρόλαβαν τ' άγρίμια τού όρνου πού κατέβαιναν κ' έσβυναν τή δίψα τους στό ίδιο μέρος, και τό κατασπαράξαν.

Βαθειά συγκινημένος ό Βάν Ήλισγγ, παραμέρισε τούς θάμνους και είλε μέ μεγάλη, μ' άνέκφραστη χαρά τόν όδοιπορικό του σάκκο άνάμεσα στό χόρτα.

Τ' άγρίμια τού είχαν σήσει τό δέρμα μέ τά δόντια τους, μά εδύχνως τά φάρμακα πού είχε μέσα σ' αυτόν, τά βότανα και διάφορα έργαλεία, δέν είχαν πάθει τίποτα.

Ή ανακάλυψις αυτή ήταν γιά τόν καθηγητή ή τελεία σωτηρία. Τώρα και μπορούσε νά έλπίζει. Είχε τονωτικά γιά νά συγκρατήση τίς δυνάμεις του πού κατέρρεαν, είχε φάρμακα γιά τό χτυπημένο του πόδι.

Ήταν εδύχνωμα πού ό σάκκος δέν είχε πέσει άπ' τ' άλογο κατά τό μανιώδες τρέξιμό του.

Ό Βάν Ήλισγγ ευχαριστήσε θερμά τόν Ήπουράνιο Θεό, πλύθηκε στην πηγή γιά νά φρεσκάση, έκαμε μία καλή προμήθεια νερού και συνέχισε τό δρόμο του, άφοδ περιποιήθηκε τό χτυπημένο πόδι του.

Τώρα πειά ήταν έλαφρός και γεμάτος έλπίδες.

Μ' άλλοιμονο, τό βάσανό του δέν τελείωσαν. Πέρασε κ' ή ήμερα αυτή, χωρίς νά βρη τήν Ήταινιά τής Κατάρας. Και τή νύχτα άνηγύδισθη νά κοιμηθί πάλι πάνω σ' ένα δέντρο.

Όπως και τίς άλλες νύχτες, έτσι κ' αυτή τόν επισκέφθηκε Ήσάνα ή μεγάλη, άλλόκοτη νυχτερίδα.

Ό καθηγητής είχε έκμανεί έναντίον τής. Τήν πυροβόλησε τρεις φορές, μά δέν μπόρεσε νά τήν πετύχη.

Τί ζητούσε άπό αυτόν λοιπόν τό μυστηριώδες αυτό νυχτοπούλι; Πιώς τό έστελανε νά τόν παρακολουθί τίς νύχτες;

Αυτές τίς σκέψεις έκανε ό Βάν Ήλισγγ, σκαφαλωμένος πάνω στό δέντρο, ως πού τόν πήρε Ήσφινικά ό ύπνος...

Πόσο κοιμήθηκε;

Όχι περισσότερο άπό λίγα λεπτά, όπως κατάλαβε. Στο διάστημα όμως αυτό τού συνέβη κάτι τό τρομαχτικό. Ένοιωσε έξαφνα ένα δυνατό πόνο στό μάγουλο. Και καθώς τινάχτηκε κ' άνοιξε τά μάτια του, είλε τή μεγάλη νυχτερίδα νά φεύγη και νά χάνεται μέσα στό σκοτάδι. (Άκολουθεί)

Οὐκ ἔστιν ὄδω, ἀλλ' ἐγγύγεται!...